

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor. ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

VERGIFTIGING DOOR WATERSCHEERLING.

Naar aanleiding van het artikel van J. P. L. HULST over vergiftiging door waterscheerling (*N. T. v. G.* van 15 Juni j.l.) wil ik mededeelen, dat vooral in Noord-Brabant deze plant veelvuldig door kinderen wordt gebruikt om er fluitjes van te maken. Men snijdt dan de plant vlak boven een schot af en maakt ter weerszijden van het holle gedeelte een inkerving. Soms wordt een groot aantal van deze fluitjes gemaakt, omdat elk een ander geluid geeft. Het is dus zeker een gevaar deze fluitjes in den mond te nemen.

Haarlem, 16 Juni 1935.

W. P. NUYTEN.

VERGIFTIGING DOOR WATERSCHEERLING.

Het artikel van HULST over bovenstaand onderwerp (*N. T. v. G.* van 15 Juni blz. 2935) riep in mij de herinnering wakker aan 2 geheel analoge gevallen, als door hem beschreven worden.

In 1918 waren mij, psychiater aan het gesticht te Zutphen, tevens de gerechtelijke secties behorend bij dit arrondissement opgedragen en zoo moest ik eens het onderzoek naar de doodsoorzaak doen van 2 kleine kinderen, die binnen enkele uren waren gestorven, onder krampen. Het gerecht dacht aan vergiftiging door zuurtjes, welke reeds in beslag waren genomen. Ik vond intusschen in den maaginhoud der kinderen plantenvezels, die ik niet kon thuisbrengen en verzocht na te gaan, of er ook vergiftige planten thuis waren, waar de kinderen van gegeten konden hebben. Inderdaad kwam ook de veldwachter, nog voordat ik met de sectie geheel klaar was, terug, met de van buiten groenen van binnen wittigen knolachtigen wortelstok der waterscheerling (die later door een deskundige als zoodanig werd herkend), waarin de tandafdrukken van het bijten nog zichtbaar waren, welke hij in den zak van een der kinderen had gevonden. In de plantenvezels van den maaginhoud werden later door een chemicus nog dezelfde harsachtige stoffen gevonden, die zich ook in den wortelstok van de waterscheerling bevonden, waarmee dus de doodsoorzaak vast stond. In den tuin, waar de kinderen gespeeld hadden, werd de waterscheerling gevonden.

Ik vraag mij af, of er inderdaad zoo weinig vergiftigingen met waterscheerling (of andere scheerling) voorkomen, als er gepubliceerd worden of dat, zooals mijn gevallen, vele andere ongepubliceerd blijven. Ook verdient het overweging of er niets te doen is om een dergelijke zeer giftige plant, die zoo veel voorkomt en waar kinderen blijkbaar gaarne van snoepen, uit te roeien, althans in de naaste omgeving van huizen.

Amsterdam, 19 Juni 1935.

Dr. S. KOSTER.

CENTRAAL BEHEER OP DE AANSTAANDE ALGEMEENE VERGADERING.

Aan de huisartsen.

Gaarne zou ik de vraag stellen:

„Verdient het geen aanbeveling voor de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst, — en zeer in het bijzonder voor ons huisartsen, — thans voorloopig af te zien van een nieuwe overeenkomst met Centraal Beheer?”

Waarom een accoord aangegaan met C. B. — en niet met andere bedrijfsverenigingen onder anderen de N. C. B., de N. B. O., „Het Platte Land” te Gouda — en meer andere zeer goede en bijzonder vlotte organisaties? Omdat „C. B. in belangrijke mate betrokken is bij de sociale verzekering — en vele leden der Maatschappij — er mee in aanvaking komen?” Dit motief geldt in ten minste even

sterke mate voor groote gewesten in ons land, waar verschillende van genoemde organisaties ver de overhand hebben op C. B. — zooals bijvoorbeeld de N. C. B. in Noord-Brabant en Limburg — om maar een enkel voorbeeld te noemen.

De verhouding waarin wij staan tegenover genoemde bedrijfsverenigingen is die waarin wij leven in onze particuliere practijk. Wij behandelen onder meer ook onze ongevalspatiënten, zoo goed wij kunnen, overeenkomstig de eischen die gesteld kunnen worden *in het belang van den patiënt*. Ook hier ontstaan verschillen en geschillen, deze heb ik echter nog steeds snel zien verdwijnen na een korte zakelijke correspondentie, of na vriendelijk onderhoud. Ook hier heeft contrôle plaats in vele gevallen, doch geheel in den geest van artikel 3 der *oude* overeenkomst met C. B.

Bij het bepalen van het tarief voor onze verrichtingen volgen wij de wetten der billijkheid, geheel overeenkomend met de maatschappelijke verhoudingen van den patiënt, in aanmerking genomen de plaatselijke invloeden van beteekenis.

Bestaan er van de zijde eener bedrijfsorganisatie bezwaren tegen het tarief, dan staat haar niets in den weg, om *gewestelijk* met de artsen bijvoorbeeld via de afdeeling, een accoord te treffen voor bepaalde verrichtingen. Zoo ook kan C. B. in het vervolg doen.

Uit hoofde van billijkheid en tucht moet noodzakelijk voorzien zijn of voorzien kunnen worden, in een rechtsprekend lichaam of zoogenaamde commissie van scheidslieden. Ook hierin is op de eenvoudigste tevens kostelooze wijze te voorzien in overleg met een afdeeling der Maatschappij. Zooals de zaken nu staan, namelijk commissies van allerlei aard en beteekenis, zetelend op verre afstanden, bergen van correspondentie, en officieele stukken, zeer hooge onkosten, groot tijdsverlies enz., dit alles te zamen levert een dusdanig groot bezwaar, dat wij daartegen opzien en met ontevreden gebaar ons afwenden. Deze toestand werkt zeer verkeerd op velen onder ons, huisartsen, en het behoeft heusch geen verwondering te wekken, dat altijd mogelijk plaats hebbende misbruiken, in de hand worden gewerkt.

De manier waarop C. B. stelling neemt tegenover den zwakkeling onder ons, en tegen hem maatregelen beraamt onder artikel 5 en 11 der nieuwe overeenkomst, steekt sterk af tegenover het stilzwijgen over den contrôle arts-volambtenaar, die zich misdraagt. Of moet soms, de zinsnede, tweede alinea artikel 2, der nieuwe overeenkomst, ons behoeden tegen de verkeerde gedragingen van den contrôle-ambtenaar, voorheen arts — thans firmant van C. B.?

Nogmaals gezegd: het wil mij voorkomen, dat C. B. een greep doet naar de macht — en de beteekenis hiervan is zeer groot — als gevaar voor ons vrije en onafhankelijke bestaan. Bij den achteruitgang in het bedrijfsleven verminderen de levenskansen van kleine organisaties, die zich zullen oplossen in groote lichamen. Hoe groot ook deze mogen uitgroeien, moge een even groote vastberadenheid aangroeien bij de geneeskundigen, om aaneengesloten en onafhankelijk te blijven.

Hontenisse, 24 Juni 1935.

C. A. CAMMAERT.

HET VÓORSTEL A 10 VAN HET HOOFDBESTUUR VOOR DE AANSTAANDE ALGEMEENE VERGADERING.

In de afleveringen van dit *Tijdschrift* van 15 en 22 Juni j.l. komen ingezonden stukken van den heer P. A. VAN DER HOEVEN uit Apeldoorn over het concept contract, dat de regeling voor de ziekenfondsen bevat met de Ned. Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde.

Teneinde bij de lezers misverstand te vermijden, wensch ik naar aanleiding van de phantastische cijfers van den heer VAN DER HOEVEN alleen het volgende op te merken:

De tandheelkundige behandeling van ziekenfondspatiënten is, door het hoog opgevoerde tempo, dermate zenuwslopend, dat het alleen al op dien grond onwenschelijk is meer dan een halven dag ziekenfondswerk toe te staan.

Een tandarts verdient in dat geval (indien hij zijn maximum van 6000 ingeschrevenen bereikt) *ten hoogste f 4500.— per jaar*. Dat is iets anders dan de *f 24000.—*